

Diderichsen: Jeg vil gerne takke økonomiministeren for de mange oplysninger, som var indeholdt i svaret, og som giver et godt billede af vores forhold på dette område, selv om jeg naturligvis hellere havde set, at der var kommet en direkte tilkendegivelse af, at øjeblikket til at slette vort forbehold allerede var indtruffet. Der er jo også noget, der hedder det gode eksempel, og det kunne være, at vi i stedet for at virke som pression på andre lande netop kunne appellere til deres samvittighed ved at gå i spidsen og uden hensyn til andre erklære, at Verdensbanken in hvert fald kunne regne med vores bidrag. Men jeg skal lægge mig ministerens ord på sinde og være opmærksom på, hvornår vi kommer så vidt, at dette forbehold kan slettes.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard): Som mødet forløb i Washington, tror jeg, vi opnår mest ved at sige, at landene bør optræde solidarisk, og altså stå fast ved, at vi går ind for præsidentens forslag, men forbeholder os, at andre går den samme vej. Det var jo netop de store lande, der var tilbageholdende, og det vil formentlig virke lidt uheldigt over for disse landes egne befolkninger, hvis de skal være med til at hindre de positive lande i at forhøje støtten. Jeg vil altså mene, at det er det rigtige standpunkt, vi har taget, og jeg tror, det stemmer bedst overens også med de ønsker, hr. Diderichsen har.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til finanslov for finansåret 1. april 1967-31. marts 1968.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 1) findes i tidenden sp. 145 og 213, finansudvalgets betænkning i tillæg D. sp. 3129).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Lysholt Hansen: På grund af valget har finansudvalget haft meget kort tid til sit arbejde i år. Det har været et forceret arbejde, men det er lykkedes at komme igennem tingene. Vi har som sædvanlig gennemgået de enkelte paragraffer og stillet en lang række spørgsmål, på hvilke vi har fået svar fra ministrene, og jeg vil gerne have lov at sige til tingets medlemmer, at jeg meget beder om, at man ser på disse svar, for der er meget værdifuldt materiale i dem.

Derudover har vi holdt samråd med 13 af ministrene om ca. et halvt hundrede spørgsmål. Imidlertid har vi den regel, at vi ikke ved anden behandling drøfter enkelthederne, men afventer tredje behandling. Jeg skal derfor kun sige, at da socialistisk folkeparti som sædvanlig ønsker afstemning om en række paragraffer, skal jeg på de øvrige partiers vegne opfordre til, at man stemmer for lovforslaget ved den afstemning, der nu forestår.

Skræppenborg-Nielsen: Selve grundlaget for de efter vor mening helt fantastiske militærudgifter, som også dette finanslovsforslag desværre indeholder, skyldes vel først og fremmest det såkaldte forsvarsforlig af 1960, et forlig og en aftale indgået mellem de fire gamle partier. Da dette forlig i 1960 var en kendsgerning, kunne man i størstedelen af den danske presse læse, at med dette forlig var en hundredårig kamp og strid om militærvæsenet, om forsvaret, afsluttet i dansk politik. Tiden siden 1960 har heldigvis vist det modsatte, har vist, at kampen mod militærvæsenet aldeles ikke er slut, men at denne kamp fortsætter og med forøget styrke. Ikke mindst valget den 22. november 1966 viste klart dette, og i alle tilfælde står det fast, enten så nogen bryder sig om at høre det eller ej, at valgets egentlige taber først og sidst var militæret i alle dets former og i alle dets afskygninger.

Mit parti agter som før at stemme imod samtlige bevillinger til forsvaret til militærvæsenet, og jeg skal ikke nægte, at det ikke mindst for mig personlig, men naturligvis også for mit parti, er en meget stor glæde om lidt, når afstemningen finder sted, at kunne konstatere det største antal nejstemmer her i folketinget i mange, mange